

ศตวรรษที่ 19

ศตวรรษที่ 19 ในอเมริกาตรงกับสมัยโรแมนติคและวิคตอเรียนของอังกฤษซึ่งเป็นสมัยที่อเมริกาเป็นประเทศเอกราชไม่ได้ขึ้นกับอังกฤษแล้ว แต่อย่างไรก็ตามลักษณะคำประพันธ์ร้อยกรองแบบโรแมนติคของอังกฤษก็มีอิทธิพลต่อคำประพันธ์ร้อยกรองอเมริกันในคอนต้นศตวรรษอยู่น้อย น้อย กวีอเมริกันเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ จินตนาการ ความเศร้า ฯลฯ (ดูคำอธิบายในบทที่เกี่ยวกับสมัยโรแมนติคของอังกฤษ) กวีในยุคนี้ไม่นิยมเขียนเรื่องทางศาสนาแบบพวก Puritans ในยุคก่อน William Cullen Bryant (1794 - 1878) เขียนโคลงเกี่ยวกับธรรมชาติ โคลงที่มีชื่อเสียงของกวีผู้นี้เป็นเรื่องความคิดเกี่ยวกับความตาย ชื่อ "Thanatopsis" โคลงของ Bryant หลายโคลงแสดงให้เห็นว่ากวีมีความเชื่อในเรื่องอิทธิพลของธรรมชาติที่มีต่อมนุษย์ว่าสามารถให้คำตอบบางอย่างที่มนุษย์ต้องการได้ Edgar Allan Poe (1809 - 1849) เขียนโคลงเกี่ยวกับผู้หญิงสวย ความตาย และจินตนาการในเรื่องแปลกใหม่ Poe เชื่อว่าเรื่องที่เหมาะสมสำหรับคำประพันธ์ร้อยกรองควรจะเป็นเรื่องเศร้า เกี่ยวกับความตาย ซึ่งมาจากจินตนาการของกวีเช่นในโคลงชื่อ "Annabel Lee," "The Raven" เป็นต้น

ถึงแม้ว่ายุคโรแมนติคของอเมริกาจะคล้ายกับของอังกฤษ แต่ก็มีลักษณะความคิดของตนเอง ประมาณ 1835 - 1860 มีความคิดทางปรัชญาเกิดขึ้นใหม่ เรียกว่า transcendentalism ซึ่งเริ่มต้นในเมือง Concord รัฐ Massachusetts กวีที่มีแนวความคิดแบบ transcendentalism นี้เชื่อในเรื่องความคิดของมนุษย์ว่าคนเรามีส่วนพระเจ้าแฝงอยู่ในตัว พระเจ้าคือศูนย์กลางของเอกภพ (Oversoul) มนุษย์และสัตว์อยู่ไม่ไกลจาก Oversoul และมีส่วนของ Oversoul อยู่ในตัว พวกนี้เชื่อว่าคนเรามีญาณ (intuition) ซึ่งอยู่เหนือเหตุผล (transcends reason) Intuition นี้จะนำคนไปสู่พระเจ้าได้โดยการเข้าหาธรรมชาติ ธรรมชาติทำให้คนสามารถค้นพบความจริงได้ ดังนั้นสิ่งใดก็ตามในสังคมที่จะไปทำลาย intuition เช่นการเอาคนไปเป็นทาส จึงเป็นสิ่งที่ควรกำจัดให้หมดไป ผู้ที่เชื่อความคิดนี้ เช่น Ralph Waldo Emerson (1803 - 1882),

Henry David Thoreau (1817 - 1862) และ Walt Whitman (1819 - 1892) โคลงบางโคลงของ Emerson สะท้อนให้เห็นความคิดแบบ transcendentalism เช่น "Each and All", "Brahma " เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่แล้วทั้ง Emerson และ Thoreau เขียนบทความและร้อยแก้วเกี่ยวกับความคิดนี้มากกว่าร้อยกรอง

กวีอีกกลุ่มหนึ่งในศตวรรษที่ 19 ของอเมริกาที่อยู่ร่วมสมัยเกี่ยวกับกวีกลุ่ม Concord มีชื่อว่า Cambridge poets เพราะกวีในกลุ่มนี้อยู่แถบเมือง Cambridge ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ขานเมือง Boston กวีที่มีชื่อในกลุ่มนี้ คือ Henry Wadsworth Longfellow (1807 - 1882) John Greenleaf Whittier (1807 - 1892) Oliver Wendell Holmes (1809 - 1894), James Russell Lowell (1819 - 1891) นักวรรณคดี บางคนเรียกกวีกลุ่มนี้ว่า Genteel poets กวีกลุ่มนี้ไม่ได้เขียนโคลงเกี่ยวกับปรัชญาแบบ transcendentalism แต่เขียนเกี่ยวกับเรื่องชีวิตโดยทั่วไป บางโคลงเกี่ยวกับธรรมชาติหรืออกติค Longfellow เป็นกวีที่มีชื่อในเรื่องโคลงเกี่ยวกับทะเล เป็นต้น บางครั้งกวีเขียนเกี่ยวกับคุณค่าทางค่านศีลธรรมด้วย

ในทศวรรษปลายศตวรรษที่ 19 เรื่องที่กวีนิยมเขียนไม่มีใครเหมือนสมัยก่อนต้นศตวรรษ ปลายศตวรรษที่ 19 เริ่มเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ กวีนิยมเขียนเรื่องที่แสดงให้เห็นความจริงบางอย่าง เช่น เรื่องเกี่ยวกับสงคราม ความตาย การค้นหาความหมาย กวีที่สำคัญคือ Stephen Crane (1871 - 1900) และ A.E. Robinson โคลงหลายโคลงของ Stephen Crane แสดงให้เห็นถึงความสิ้นหวังของมนุษย์ท่ามกลางธรรมชาติที่ไม่สนใจกับความทุกข์ของมนุษย์ โคลงสั้น ๆ ที่มีชื่อว่า "A man said to the Universe" แสดงความรู้สึกรู้สึกอ้างว้างว่าเหวของมนุษย์ท่ามกลางจักรวาลอันกว้างใหญ่ที่ไม่แยแสกับมนุษย์

Philip Freneau(1752 - 1832) ได้ถูกขนานนามว่าเป็น "Poet of the Revolution" ในสมัยที่เขายังมีชีวิตอยู่ โคลงของ Freneau แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่เกี่ยวกับทางการเมือง การปลุกใจให้รักชาติ และโคลงที่เกี่ยวกับธรรมชาติ ตัวอย่างของโคลงประเภทแรก คือ "To the Memory of the Brave Americans" ซึ่งเขียนไว้อาลัยทหารอเมริกันที่ตายและบาดเจ็บจากการต่อสู้กับทหารอังกฤษ โคลงประเภทที่สองแสดงให้เห็นอิทธิพลของกวีอังกฤษก่อนสมัยโรแมนติก โคลงที่ยกมานี้เป็นโคลงที่มีชื่อของ Freneau ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสนใจของกวีที่มีต่อความงามตามธรรมชาติ

The Wild Honey Suckle

Fair flower, that does so comely grow,
 Hid in this silent, dull retreat,
 Untouched thy honied blossoms blow,
 Unseen thy little branches greet;
 No roving foot shall crush thee here,
 No busy hand provoke a tear.

By Nature's self in white arrayed,¹
 She bade thee shun the vulgar eye,
 And planted here the guardian shade,
 And sent soft waters murmuring by;
 Thus quietly thy summer goes,
 Thy days declining to repose.

¹ adorn
² common

Smit with those charms, that must decay
 I grieve to see your future doom:
 They died -- nor were those flowers more gay,
 The flowers that did in Eden bloom;
 Unpitying frosts, and autumn's power
 Shall leave no vestige³ of this flower.

³ trace

From morning suns and evening dews
 At first thy little being came;
 If nothing once, you nothing lose,
 For when you die you are the same;
 The space between, is but an hour,
 The frail duration of a flower,

Philip Freneau

Questions

1. What does the beauty of the flower remind the poet?
2. What is the tone of the poem ?
3. The beauty of this poem lies in the sound of words. Point out the examples.
4. Do you agree with the idea that this poem is considered the best American nature poem before the Romantic Period? Discuss.

To the Fringed Gentian

ถวิลสังเกตุดอกไม้ที่มีชื่อว่า fringed gentian อย่างละเอียด และได้ความคิด
 บางอย่างจากดอกไม้ gentian เป็นพันธุ์ไม้ตระกูลหนึ่ง ต้นเดี่ยว ขึ้นตามแถบภูเขา
 ดอกมีสีฟ้า ม่วง เหลือง ขาว แดง มีประมาณ 4-5 กลีบ ดอกไม้ในตระกูลนี้ที่ขึ้นในอเมริกา
 มี closed gentian และ fringed gentian ในโคลงนี้กล่าวถึง fringed gentian
 ซึ่งมีดอกสีฟ้า ขาวในฤดูใบไม้ร่วง

Thou blossom bright with autumn dew,
 And colored with the heaven's own blue,
 That openest when the quiet light
 Succeeds the keen and frosty night.

Thou comest not when violets lean
 O'er wandering brooks and springs unseen,
 Or columbines,¹ in purple dressed,

¹ a kind of flowers

Nod o'er the ground-bird's hidden nest.
 Thou waitest late and com'st alone,
 When woods are bare and birds are flown,
 And frosts and shortening days portend
 The aged year is near his end.

Then doth thy sweet and quiet eye
 look through its fringes to the sky,
 Blue - blue- as if that sky let fall
 A flower from its cerulean² wall. ² deep blue

I would that thus, when I shall see
 The hour of death draw near to me,
 Hope, blossoming within my heart,
 May look to heaven as I depart.

William Cullen Bryant

Questions

1. How is the fringed gentian different from the violets and the columbines?
 2. What does the poet see in the fringed gentian that makes him think of death ?
 3. What lesson does the poem teach?
 4. What is the mood of the poem? How do the sounds and rhythm effect its mood?
 5. Why does the poet find comfort in the fringed gentian?
-

Edgar Allan Poe (1809 - 1849) เป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียง นักวิจารณ์วรรณคดีบางท่านยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งเรื่องสั้น ทางด้านคำประพันธ์ร้อยกรอง Poe เขียนโคลงไว้ประมาณ 48 โคลง เขามีความเห็นที่ถูกต้องว่า จุดประสงค์ของคำประพันธ์ร้อยกรองนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อเสนอความคิดทางค่านิยมหรือเพื่อสั่งสอน แต่เพื่อความสวยงาม ดังนั้นโคลงของ Poe ส่วนมากจึงเกี่ยวกับการใช้จินตนาการ เช่นคำว่า โคลงเกี่ยวกับผู้หญิงสวย หรือ โคลงที่เกี่ยวกับความตาย เป็นต้น

สำหรับโคลง "The Bells" ที่ยกมานี้ กวีได้พูดถึงกระดิ่งและระฆังหลายชนิด แต่ละชนิดออกเหตุและให้อารมณ์ต่างกัน โคลงนี้มีชื่อในด้านการใช้จังหวะคำเลียนเสียงระฆังเหล่านั้น ทำให้เรารู้สึกเหมือนกับได้ยินเสียงระฆัง เหล่านั้นจริงๆ การใช้เสียง l (rolling, tinkling, tolls เป็นต้น) เสียง r เช่น wrangling, roar, roll เสียง m และ n ในคำว่า moan, groan, scream, clamor ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันไป การอ่านโคลงนี้ไม่ควรอ่านในใจ ควรอ่านออกเสียง จะทำให้เห็นจังหวะ การเลียนเสียง และการใช้ alliteration ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

I

Hear the sledges with the bells,
 Silver bells!
 What a world of merriment their melody foretells!
 How they tinkle, tinkle, tinkle,
 In the icy air of night!
 While the stars, that over springle
 All the heavens, seem to twinkle
 With a crystalline delight;
 Keeping time, time, time,
 In a sort of runic rhyme,
 To the tintinnabulation that so musically wells
 From the bells, bells, bells, bells,
 Bells, bells, bells —
 From the jingling and the tinkling of the bells.

II

Hear the mellow wedding bells,
 Golden bells!
 What a world of happiness their harmony foretells!

Through the balmy air of night
 How they ring out their delight!
 From the molten-golden notes,
 And all in tune,
 What a liquid ditty floats
 To the turtle dove that listens, while she gloats
 On the **moon!**
 Oh, from **out** the sounding cells,
 What a gush of euphony voluminously wells!
 How it swells!
 How it dwells!
 On the future! how it tells
 Of the rapture that impels
 To the swinging and the ringing
 Of the bells, bells, bells,
 Of the bells, bells, bells, bells,
 bells, bells, bells -
 To the rhyming and the chiming of the hells!

III

Hear the loud **alarum** bells,
 brazen bells!
 What a tale of terror, now, their **turbulency** tells!
 In the startled ear of night
 How they scream out their affright!
 Too much horrified to speak,
 They can only shriek, shriek,
 Out of **tune,**
 In a **clamorous** appealing to the mercy of the fire,
 In a mad exostulation with the deaf and frantic fire,
 Leaping higher, higher, higher,
 With a desperate desire,
 And a resolute endeavor
 Now - now to sit or never,
 By the side of the pale-faced moon.
 Oh, the bells, bells, bells!
 What a tale their terror tells
 Of despair!
 How they clang, and clash, and roar!
 What a horror they outpour
 On the bosom of the palpitating air!
 Yet the ear, **it fully knows,**
 By the twanging
 And the clanging,
 How ~~the~~ danger ebbs and flows;
 Yet the ear distinctly tells,

In the jangling
 And the wrangling,
 How the danger sinks and swells -
 By the sinking or the swelling in the anger of the bells,
 Of the bells,
 Of the bells, bells, bells, bells,
 Bells, bells, bells -
 In the clamor and the clangor of the bells!

IV

Hear the tolling of the bells,
 Iron bells!
 What a world of solemn thought their monody compels!
 In the silence of the night
 How we shiver with affright
 At the melancholy menace of their tone!
 For every sound that floats
 From the rust within their throats
 Is a groan.
 . And the people - ah, the people,
 They that dwell up in the steeple,
 All alone,
 And who rolling, tolling, tolling
 In that muffled monotone,
 Feel a glory in so rolling
 On the human heart a stone -
 They are neither man nor woman,
 They are neither brute nor human,
 They are ghouls:
 And their king it is who tolls;
 And he rolls, rolls, rolls,
 Rolls
 A paean from the bells;
 And his merry bosom swells
 With the paean of the bells,
 And he dances, and he yells:
 Keeping time, time, time,
 In a sort of **runic** rhyme,
 To the throbbing of the bells,
 Of the bells, bells, bells -
 To the sobbing of the bells;
 Keeping time, time, time,
 As he knells, knells, knells,
 In a happy runic rhyme,
 To the rolling of the bells,
 Of the bells, bells, bells:
 To the tolling of the bells,
 Of the bells, bells, bells, bells,
 Bells, bells, bells -
 to the moaning and the groaning of the bells.

.....

Eldorado

Eldorado เป็นชื่อเมืองซึ่งสมมุติและเล่าต่อกันมาว่าอยู่ในอเมริกาใต้ มีชื่อเสียงว่าเป็นเมืองที่มีทองคำ และมีนักผู้ทองคำพยายามไปที่เมืองนี้ แต่ก็ไม่เคยใครค้นพบเมืองนี้

Gayly bedight,
A gallant knight,
In sunshine and in shadow,
Had journeyed long,
Singing a song,
In search of Eldorado.

but he grew old --
This knight so bold --
And o'er his heart a shadow
Fell as he found
No spot of ground
That looked like Eldorado.

And, as his strength
Failed him at length,
He met a pilgrim shadow --
"Shadow," said he,
"Where can it be --
This land of Eldorado?"

"Over the Mountains
Of the moon,
Down the Valley of the Shadow,
Ride, boldly ride,"
The shade replied, --
"If you seek for Eldorado!"

Edgar Allan Poe

Questions

1. Does the knight find the city? What does the "pilgrim shadow" answer in the last stanza?
2. Give the connotative meaning of the word "Shadow" found in every stanza.
3. What do you think Eldorado imply? Is it a symbol of something?

Ralph Waldo Emerson (1803 - 1882)

งานของ Emerson ที่มีชื่อเสียงส่วนมากเป็นเรื่องความ คำบรรยายและร้อยแก้ว ที่แสดงให้เห็นความคิดทางปรัชญาเกี่ยวกับ transcendentalism ในคำประพันธ์ร้อยกรอง เราจะพบว่าโคลงของ Emerson หลายโคลงเกี่ยวกับธรรมชาติ กวีสังเกตุธรรมชาติอย่างละเอียด เช่นในโคลง "The Rhodora" กวีได้ความคิดบางอย่างจากการสังเกตุธรรมชาตินั้นๆ

The Rhodora

On Being Asked, Whence is the Flower?

In May, when sea-winds pierced our solitudes,
I found the fresh Rhodora in the woods,
Spreading its leafless blooms in a damp nook,
To please the desert and the sluggish brook.
The purple petals, fallen in the pool,
Made the black water with their beauty gay;
Here might the red-bird come his plumes to cool,
And court the flower that cheapens his array.
Rhodora! if the sages ask thee why
This charm is wasted on the earth and sky,
Tell them, dear, that if eyes were made for seeing,
Then Beauty is its own excuse for being:
Why thou wert there, O rival of the rose!
I never thought to ask, I never knew:
But, in my simple ignorance, suppose
The self-same Power that brought me there brought you.

Ralph Waldo Emerson

Questions

1. What does the poet find in the rhodora ?
2. Comparing to Freneau's "The Wild Honey Suckle", how does this poem differ ?
3. Does Emerson show his religious belief ? How is it related to nature ?
4. Do you agree that "Beauty is its own excuse for being" ? Discuss.

Forbearance

Hast thou named **all** the birds without a gun?
 Loved the wood rose, and left it on its stalk?
 At rich men's tables eaten bread and pulse?
 Unarmed, faced danger with a heart of trust?

And loved so well a **high** behavior,
In man or maid, that thou from speech refrained,
 Mobility more nobly to repay?
 O, be **my** friend, and teach me to be **thine!**

Ralph Waldo Emerson

Questions

1. What does each question in the first stanza suggest?
2. What kind of person does Emerson want for a friend?
3. Do you think this is a good poem? Give your reason.

Each and All

จากการสังเกตธรรมชาติ Emerson มีความเห็นว่าถ้าแยกสิ่งใดก็ตามในธรรมชาติออกมาตามลำพังโดยที่ไม่มีธรรมชาติของสิ่งนั้นล้อมรอบ สิ่งนั้นจะมีความหมายและความงามน้อยลงไป กวีได้ให้ตัวอย่างว่า เมื่อเราเก็บเอานกและเปลือกหอยมาไว้ที่บ้าน เราจะสังเกตเห็นว่านกและเปลือกหอยจะดูสวยงามน้อยกว่าตอนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมอันเป็นธรรมชาติของมัน ในที่สุดกวีได้พบความจริงในคอนท้ายโคลงว่า เขาารู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติ และการค้นพบ "perfect whole" นั้นเกิดจากการสังเกตและอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ

Each and All

Little thinks, in the field, yon red-cloaked Clown
 Of thee **from the** hill-top looking down;
 The heifer that lows in the upland farm,
 Far-heard, lows not thine ear to charm;
 The sexton, tolling his bell at noon,
 Deems not that great Napoleon
 Stops his horse, and lists with delight,
 Whilst his files sweep round yon Alpine height;
 Nor **knowest** thou what argument
 Thy life to thy neighbor's creed has lent. 10
 All are needed by each one;
 Nothing is fair or good alone.
 I thought the sparrow's note from heaven,
Singing at dawn on the alder bough;
 I brought him home, in his nest, at even;
 He sings the song, but it *cheers not now*,
 For I did not bring home the river and sky;-
 He sang to my ear, - they sang to my eye.
 The delicate shells lay on the shore;
 The bubbles of the latest wave 20
 Fresh pearls to their enamel gave,
 And the **bellowing** of the savage sea
 Greeted their safe escape to me.
 I wiped away the weeds and foam,
 I fetched my sea-born treasures home;
 But the poor, unsightly, noisome things
 Had left their beauty on the shore
 With the sun and the sand and the wild uproar.
 The lover watched his graceful maid,
 As 'mid the virgin train she strayed, 30
 Nor knew her beauty's best attire
 Was woven still by the snow-white choir.
 At last she came to his **hermitage**,
 Like the bird from the woodlands co the cage;-
 The gay enchantment was undone,
 A gentle wife, but fairy none.
 Then I **said**, "I covet truth;
 Beauty is unripe childhood's cheat;
 I leave it behind with the games of youth:--
 As I spoke, **beneath my feet** 40
 The ground-pine curled its pretty wreath,
 Running over the dub-moss burrs;
 I inhaled the violet's breath;
 Around me stood the oaks and firs;
 Pine-cones and acorns lay on the **ground**;
Over me soared the **eternal** sky,
 Full of light and deity;
 Again I saw, again I heard,
 The rolling river, the morning bird;--
 Beauty through my senses stole; 50
 I yielded myself to the perfect whole.

Questions

1. Emerson observes nature closely and draws conclusion from what he observes. Point out the lines you think is the main idea of the poem.
2. What does the poet suggest about the relationship of nature in line 10 - 28.
3. Why is the lover disappointed when his maiden is brought indoor?
4. The last 12 lines tell us about a change. What does the poet want to say or feel? How does his feeling relate to the title?
5. Is the title of this poem appropriate? Discuss.

Henry Wadsworth Longfellow (1807 - 1882)

โคลง "The Rainy Day" และ "The Tide Rises, the Tide Falls" เกี่ยวกับการสังเกตธรรมชาติ พร้อมกันนั้นก็ได้ให้ความคิดบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์จากการสังเกตนั้นด้วย Longfellow ได้ชื่อว่าเป็นกวีที่มีชื่อเสียงทางด้านกวีบรรยายเกี่ยวกับทะเล นักศึกษาดองสังเกตการใช้จังหวะและถ้อยคำที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่กวีพูดถึงเพียงไร โดยเฉพาะในโคลง "The Tide Rises, the Tide Falls"

The Rainy Day

The day is cold, and dark, and dreary;
 It rains, and the wind is never weary;
 The vine still clings to the moldering wall,
 But at every gust the dead leaves fall,
 And the day is dark and dreary.

My life is cold, and dark, and dreary;
 It rains, and the wind is never weary;
 My thoughts still cling to the moldering Past,
 But the hopes of youth fall thick in the blast,
 And the days are dark and dreary.

Be still, sad heart! and cease repining;
 Behind the clouds is the sun still shining;
 Thy fate is the common fate of all,
 Into each life some rain must fall,
 Some days must be dark and dreary.

Henry Wadsworth Longfellow

Questions

1. The poem is evidently referred to **man's** life in the second stanza.
 What do you think is the symbol of the rain and the wind?
 2. What is the mood of the poem in the first two stanzas?
 3. How does the mood of the last stanza differ from the first two?
 4. The **last** line of the first **two stanzas** differ from the **last line of**
 the last stanza. **what** do you think of the meaning of this difference?
 5. Point out the use of **alliteration** from this poem.
-

The Tide Rises, The Tide Falls

The tide rises, the tide falls,
 The twilight darkens, the curlew calls;
 Along the sea-sands damp and brown
 The traveller hastens toward the tom,
 And the tide rises, the tide falls.

Darkness settles on roofs and walls,
 But the sea in the **darkness** calls and calls;
 The little waves with their soft, **white** hands,
 Efface the footprints in the sands,
 And the tide rises, the tide falls.

The morning breaks; the steeds in their stalls	
Stamp and neigh, as the hostler* calls;	* person in
The day returns, but nevermore	charge of
Returns the traveller to the shore,	horses at an
And the tide rises, the tide falls.	inn

Henry Wadsworth Longfellow

Questions

1. What time of day does the story take place ?
2. What happened to the traveller who never returned to the shore'!
3. The second stanza does not include the travellerbut it mentions only the footprints. What does the word "footprints" stand for?
4. Explain the connotative meaning of "soft white hands".
- j. What is the tone of the poem? What techniques are used to create this tone?
6. How do you interpret the meaning of the repetition in each stanza, "And the tide rises, the tide falls"?

The Ballad of the Oysterman

คำว่า ballad ทำให้เราทราบได้ทันทีว่าโคลงนี้เป็นเรื่องเล่า ถึงแม้เรื่องที่เขา
 เกี่ยวกับการตายของคู่รักแต่ก็ไม่ใช่เรื่องเศร้า โคลงนี้เป็นโคลงประเภท mock-heroic
 กวีเขียนเรื่องล้อเลียนความรักของหนุ่มสาวคู่หนึ่งในนิทานปรัมปราของกรีก คือ Hero และ
 Leander Hero ฝ่ายหญิงอยู่บนฝั่งยุโรปริมฝั่งของแคบ Hellespont หรือมีชื่อเรียกใน
 ปัจจุบันว่าของแคบ Dardanelles Leander อยู่ฝั่งตรงข้าม ทุกคืน Leander จะว่ายน้ำ
 ข้ามของแคบมาหา Hero ผู้ซึ่งจุดไฟเป็นสัญญาณไว้ คืนวันหนึ่งเกิดพายุจัด แสงไฟสัญญาณ
 คับไป Leander จึงหลงทางและจมน้ำตาย ส่วน Hero พอทราบข่าวก็กระโดดน้ำตายตาม
 Leander

It was a tall young oysterman lived by the river-side,
 His shop was just upon the bank his boat was on the tide;
 The daughter of a fisherman, that was so straight and slim,
 Lived over on the other bank, right opposite-to him.

It was the pensive oysterman that saw a lovely maid,
 Upon a moonlight evening, a-sitting in the shade;
 He saw her wave her handkerchief, as much as if to say,
 "I'm wide awake, young oysterman, and all the folks away."

Then up arose the oysterman, and to himself said he,
 "I guess I'll leave the skiff at home, for fear that folks should
 see ;
 I read it in the story-book, that, for to kiss his dear,
 Leander swam the Hellespont, - and I will swim this here."

And he has leaped into the waves, and crossed the shining stream,
 And he has clambered up the bank, all in the moonlight gleam;
 Oh there were kisses sweet as dew, and words as soft as rain, -
 But they have heard her father's step, and in he leaps again!

Out spoke the ancient fisherman, - "Oh, what was that, my daughter?"
 "I was nothing but a pebble, sir, I threw into the water."
 "And what is that, pray tell me, love, that paddles off so fast?"
 "It's nothing but a porpoise, sir, that's been a-swimming past."

Out spoke the ancient fisherman, - "Now bring me my harpoon!
 I'll get into my fishing-boat, and fix the fellow soon."
 Down fell that pretty innocent, as falls a snow-white lamb,
 Her hair drooped round her pallid cheeks, like seaweed on a clam.

Alas for those two **loving ones!** she waked not from her **swound,**
 And he was taken with the **cramp,** and in the waves **was** drowned;
 But Fate has **metamorphosed** * **them,** in pity of their woe,
 And now they keep an oyster-shop for mermaids down below.

* change
by magic

Oliver **Wendell** Holmes

Questions

1. Which lines first lead you to think that this is not a serious poem?
2. Point out humorous details from this poem.
3. Why is the drowning in the last **stanza** considered a mock-heroic ending? Explain.

แนวโน้มในคำประพันธ์ร้อยกรอง

Walt Whitman (1819 - 1892) เป็นกวีอเมริกันที่มีชื่อเสียงและมีลักษณะเป็นกวีของตัวเองที่เห็นได้เด่นชัด งานที่มีชื่อเสียงของ Walt Whitman คือ "Leaves of Grass" ซึ่งพิมพ์ขึ้นในปี 1855 สิ่งแปลกใหม่ที่เขาได้ใช้ในการเขียนโคลงก็คือ การใช้รูปแบบการเขียนโคลงแบบใหม่ซึ่งไม่ใช่รูปแบบที่กวีอื่นเคยใช้กันมา เช่นการเขียน sonnet, quatrain หรือรูปแบบที่มีสัมผัสที่แน่นอน ในสมัยที่ Walt Whitman ยังมีชีวิตอยู่ มีผู้วิจารณ์การเขียนโคลงของเขาเป็นอันมาก เพราะโคลงของเขาดูไม่เหมือนคำประพันธ์ร้อยกรองที่เคยเขียนกันมา บางบรรทัดยาว บางบรรทัดสั้น ไม่มีจังหวะและการสัมผัสที่แน่นอน Walt Whitman ชอบใช้รูปประโยคที่เรียกว่า parallelism ทั้งจะเห็นได้ในหลายโคลงของเขา เช่น "Give Me the Splendid Silent Sun" ใน stanza แรก เราจะเห็นว่าเกือบทุกบรรทัดเริ่มต้นด้วยประโยคที่ว่า "Give me...." นอกจากใช้ parallelism แทนการใช้สัมผัสแล้ว เขายังชอบใช้ alliteration ใช้คำหรือประโยคซ้ำเพื่อเน้น Whitman เป็นกวีอเมริกันคนแรกที่ใช้รูปแบบซึ่งเรียกว่า free verse ในการเขียนโคลง การใช้ free verse นี้ เป็นรูปแบบที่กวีสมัยต่อมาโดยเฉพาะกวีสมัยศตวรรษที่ 20 นิยมใช้อย่างมาก

A NOISELESS PATIENT SPIDER

ในโคลงนี้กวีสังเกตแมงมุมตัวเล็กๆที่กำลังชักใยอยู่ มันทำให้เขานึกไปถึง
ของมนุษย์ นักศึกษาลองสังเกตดูว่าความสัมพันธ์ของสองอย่างนี้ซึ่งดูเหมือนไม่มีความ
สัมพันธ์กันเลย มีความคล้ายคลึงกันอย่างไร

A noiseless patient spider,
I marked where on a little promontory it stood isolated,
Marked how to explore the vacant vast surrounding,
It launched forth filament, filament, filament, out of itself,
Ever unreeling them, ever tirelessly speeding them.

And **you** O my soul where you stand,
Surrounded, detached, in measureless oceans of space,
Ceaselessly musing, venturing, throwing, seeking the spheres to connect
them,
Till the bridge you will need be formed, till the ductile anchor hold,
Till the gossamer thread you fling catch somewhere, O my soul.

Walt Whitman

Questions

1. **What** does the poet admire in the action of the spider?
2. **Notice** the parallel in stanza one and two. In stanza one; the poet talks about the spider, in stanza two about the poet's soul. **Fill in another column** the similarity between these two.

The spider (first stanza)	The poet's soul (second stanza)
A. isolated	A. What words suggest that the soul is alone?
B. explore	B. What does the soul do?*
C. the vacant vast surrounding	C. Where does the soul stand?*
D. patient, tireless	D. What word implies that the soul is also tireless?*..*,

3. What does the soul try to "connect" or search for?
4. In what ways are the activities of the spider and the soul different?

WHEN I HEARD THE LEARN'D ASTRONOMER

When I heard the learn'd astronomer,
 When the proofs, the figures, were ranged in columns before me,
 When I was shown the charts and diagrams, to add, divide, and measure
 them,
 When I sitting heard the astronomer where he lectured with much
 applause in the lecture-room,
 How soon unaccountable I became tired and sick,
 Till rising and gliding out I wander'd off by myself,
 In the mystical moist night-air, and from time to time,
 Look'd up in perfect silence at the stars.

Walt Whitman

Questions

1. Why does the poet get tired and sick?
2. What do you think he finds in "the mystical moist night-air"?
3. What is the poet's idea about the relationship between man and nature compared to science?
4. What is ironical about the word "learned"?

Give Me the Splendid Silent Sun

1

Give me the splendid silent sun with all his beams full-dazzling,
 Give me juicy autumnal fruit ripe and red from the orchard,
 Give me a field where the unmow'd grass grows,
 Give me an arbor, give me the trellis'd grape,
 Give me fresh corn and wheat, give me serene-moving animals teaching
 content,
 Give me nights perfectly quiet as on high plateaus west of the
 Mississippi, and I looking up at the s-tars,
 Give me Odorous at sunrise a garden of beautiful flowers where I can
 walk undisturbed,
 Give me for marriage a sweet-breath'd woman of whom I should never tire,
 Give me a perfect child; give me away aside from the noise of the world
 a rural domestic life,
 Give me to warble spontaneous songs recluse by myself, for my own ears
 only,
 Give me solitude, give me Nature, give me again O Nature your primal
 sanities?

These demanding to have them, (tired with ceaseless excitement, and
 rack'd by the war-strife,)
 These to procure incessantly asking, rising in cries from my heart,
 While yet incessantly asking still I adhere to my city,
 Day upon day and year upon year O city, walking your streets,
 Where you hold me enchain'd a certain time refusing to give me up,
 Yet giving to make me glutt'd, enrich'd of soul, you give me forever
 faces;

(O I see what I sought to escape, confronting, reversing my cries,
 I see my own soul trampling down what it ask'd for.)

2

Keep your splendid silent sun,
 Keep your woods O Nature, and the quiet places by the woods,
 Keep your fields of clover and timothy, and your cornfields and
 orchards,
 Keep the blossoming buckwheat fields where the Ninth-month bees hum;
 Give me faces and streets -- give me these phantoms incessant and
 endless along the trottoirs!
 Give me interninable eyes -- give me women -- give me comrades and
 lovers by the thousand!

Let me **see** new ones every day • let me hold new ones by the hand
every day!
 Give me such shows • give me the streets of Manhattan!
 Give **me** Broadway, with the soldiers marching • give me the sound of
 the **trumpets** and drums!
 ('he soldiers in companies or regiments • some starting away, **flush'd**
 and reckless,
 Some, their time up, returning with **thinn'd** ranks, young, yet very
 old, worn, marching, noticing nothing;)
 Give me the shores and wharves heavy-fringed **with** black ships!
 O such for me! O an intense life, full to repletion and varied!
The life of the theatre, bar-room, huge **hote!** for me!
 The saloon of the **steamer!** the **crowded** excursion for me! the
 torchlight pmcession!
The dense brigade bound **for** the war, with high piled military
 wagons following;
 People, endless, streaming, with **strong** voices, passions, pageants,
Manhattan streets with their powerful thmbs, with beating drums
 as now,
 'The endless and noisy chorus, the rustle and clank of muskets,
 (even the sight of the wounded,)
Manhattan crowds, with their turbulent musical chorus!
Manhattan faces and eyes forever for me.

Walt Whitman

Questions

1. Why does the poet say "Give me the splendid silent **sun**"?
2. **What** does the word "splendid" and "**silent**" suggest? Do you think these are the appropriate adjectives to describe the quality of the sun?
3. 'The pet does not leave the city. **Why** not?
4. **What** does the city offer that he c-t find in nature?
- 5 . What kind of a man do you think is the speaker?
6. How does this poem differ from other nature poems of the Romantic Period?

Emily Dickinson (1830-1886)

โคลงของ Emily Dickinson มีชื่อในค่านความแปลกใหม่และความเป็นตัวของตัวเอง โคลงของกวีผู้นี้ส่วนใหญ่เป็นโคลงสั้น ๆ แต่กินใจความมาก เวลาที่เราอ่านโคลงของเธอ เราจะพบว่ามีการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่เสมอ และมีการใช้ dash บ่อย ๆ ไม่มีใครทราบจุดประสงค์แน่นอนของการใช้ dash และอักษรตัวใหญ่ อาจเป็นเพราะเธอต้องการเน้นในการใช้ตัวอักษรใหญ่หรือต้องการให้เว้นระยะในการใช้ dash ไม่มีการใช้ : เลย นอกจากการเขียนแนวแปลกไปจากกวีอื่น ๆ แล้ว เนื้อเรื่องในโคลงบางโคลงก็ยังมีลักษณะที่เข้าใจยากเหมือนกับชีวิตของเธอ ส่วนใหญ่ Emily Dickinson เก็บตัวเงียบอยู่แต่ในบ้านไม่คิดต่อกับสังคมภายนอก ดูเป็น ๆ ชีวิตของเธอไม่มีประสบการณ์มากนัก แต่โคลงของเธอแสดงให้เห็นว่าเธอเป็นคนที่ช่างคิดช่างสังเกต เนื้อหาของโคลงมักเกี่ยวกับการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ และแสดงปรัชญาส่วนตัวของเธอที่เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องเกี่ยวกับพระเจ้า ความเป็นนิรันดร์ (eternity) ความตาย เป็นต้น เธอเขียนโคลงทั้งหมดประมาณ 1,800 โคลง แต่มีอยู่เพียง 7 โคลงเท่านั้นที่พิมพ์ขึ้นในสมัยที่เธอมีชีวิตอยู่

This Is My Letter

โคลงนี้อาจเป็นโคลงที่ Emily Dickinson ตั้งใจจะให้เป็นค่านำของโคลงทั้งหมด คำว่า This ในบรรทัดแรก ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะโคลงนี้เท่านั้น แต่หมายถึงโคลงอื่น ๆ ที่เธอเขียนขึ้นด้วย

This is **my** letter to the World
 That never wrote to Me --
 The simple News that Nature told -
 With tender Majesty

Her Message is committed
 To Hands I cannot see •
 For love of her • Sweet • countrymen •
 Judge tenderly -- of Me

Questions

1. What news does the "letter to the World" tell?
2. Who is Her in the second stanza?
3. Why does the speaker tell in the last line to judge her tenderly?
4. What is the relationship between the poet and the world?

Exultation¹ is the going ¹rejoice
 Of an inland soul to sea,
 Past the houses • past the headlands •
 Into deep Eternity --

Bred as we, among the mountains,
 Can the sailor understand
 The divine intoxication² ²excitement
 Of the first league out from land?

Emily Dickinson

Questions

1. Why does the sailor seem not to understand those who want to go to sea?
 2. What is the poet's feeling about "Eternity"?
 3. What does the word "inland soul" imply?
 4. What is the relationship between the first and the last stanza?
-

Because I Could Not Stop for Death

Because I could not stop for Death -
 He kindly stopped for me -
 The Carriage held but Just Ourselves -
 And Immortality.

We slowly drove - He knew no haste
 And I had put away
 My labor and my leisure too,
 For His Civility -

We passed the School, where Children strove
 At Recess - in the Ring -
 We passed the Fields of Gazing Grain -
 We passed the Setting Sun -

Or rather - He passed Us -
 The Dews drew quivering and chill -
 For only Gossamer, my Gown -
 My tippet² - only Tulle -³

¹ thin material
² scarf
³ thin silk
 material

We paused before a House that seemed
 A swelling of the Ground -
 The Roof was scarcely visible -
 The Cornice⁴ - in the Ground -

⁴ ridge beneath
 the roof

Since then - 'tis Centuries - and yet
 Peels shorter than the Day
 I first surmised the Horses' Heads
 Were toward Eternity -

Emily Dickinson

Questions

1. Death is usually regarded as a terrifying figure. But here death is personified as a gentle person. Point out words that show death's gentleness.
2. The images in stanza three suggest three stages of life. What are they? **Are** the images appropriate?

3. Why does the speaker feel "quivering and chill" in the fourth stanza?
4. In stanza five, what do you think is a "House"?
5. What is the time in the last stanza? Where is the speaker?
6. What is the poet's idea about life and death?

Much Madness Is Divinest Sense

Much Madness is Divinest Sense -
 To a discerning Eye -
 Much Sense - the starkest Madness -
 'Tis the Majority
 In this, as All, prevail ¹ - ¹ win over
 Assent ² - and you are sane - ² conform
 Demur ³ - you're straightway dangerous - ³ object
 And handled with a Chain -

Emily Dickinson

Questions

1. The poet expresses her idea about the relationship between the individual and society. What does the poet trust? The majority or the minority?
2. Which lines show the poet's opinion in question one'?
3. Why is "demuring" from the majority considered dangerous?
4. Give the interpretation of line one and three.

I'm Nobody

I'm nobody! Who are you?
 Are you Nobody, too?
 Then there's a pair of us - don't tell!
 They'd banish us, you know.

How dreary to be somebody!
 How public, like a frog
 To tell your name the livelong day
 To an admiring bog!

Emily Dickinson

Questions

1. Give the connotative meaning of the word "nobody" and "somebody".
 2. What is the accepted social value? To be "nobody" or "somebody"?
 3. What does the speaker mean by the word they in the last line of the first stanza?
 4. What is the similarity between the "frog" and "somebody"? Who or what is "an admiring bog"?
 5. What is the tone of this poem?
 6. Do you find any similarity between this poem and "Much Madness Is Divinest Sense"? Explain.
-
-

War Is Kind

Stephen Crane ได้พิมพ์โคลงออกมา 2 เดิมชื่อ "The Black Riders" และ "War Is Kind" โคลงของ Crane ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนอย่างในสมัยก่อนๆ กวีเรียกโคลงของเขาว่า lines เราจะสังเกตเห็นว่า กวีไม่ใคร่ใช้สัมผัสและจังหวะที่แน่นอน แต่ใช้ภาพพจน์ที่เด่นชัด เมื่อเราอ่าน "War Is Kind" แล้วจะเห็นได้ว่ากวีไม่ได้เห็นด้วยเลยว่า War is kind.

Do not weep, maiden, for war is kind.
 Because your lover threw wild hands toward the sky
 And the affrighted steed ran on alone,
 Do not weep.
 War is kind.

Hoarse, booming drums of the regiment,
 Little soul who thirst for fight,
 These men were born to drill and die.
 The unexplained glory flies above them,
 Great is the battle-god, great, and his kingdom-
 A field where a thousand corpses lie.

Do not weep, babe, for war is kind.
 Because your father tumbled in the yellow trenches,
 Raged at his breast, gulped, and died,
 Do not weep.
 War is kind.

Swift blazing flag of the regiment,
 Eagle with crest of red and gold,
 These men were born to drill and die.
 Point for them the virtue of slaughter,
 Make plain to them the excellence of killing
 And a field where a thousand corpses lie.

Mother whose heart hung humble as a button
 On the bright splendid shroud of your son,
 Do not weep.
 War is kind.

Stephen Crane

Questions

1. Who does the poet speak to? What three terrible scenes does he present to the persons he speaks to?

2. Is Crane praising the heroes in war? What does he mean by the word "unexplained glory" in the second stanza?
3. Line 4 - 5 are repeated in the poem. Why?
4. What is the tone of the whole poem?

Truth

"Truth," said a traveler,
 "Is a rock, a mighty fortress;
 Often have I been to it,
 Even to its highest tower,
 From whence the world looks **black**."

"Truth," said a traveler,
 "Is a breath, a wind,
 A shadow, a phantom;
 Long have I pursued it,
 But never have I touched
 The hem of its garment."

And I believed the second traveler;
 For truth was to me
 A breath, a wind,
 A shadow, a phantom,
 And never had I touched
 The hem of its garment.

Stephen Crane

Questions

1. List metaphors of truth and discuss their meaning.
 2. What is the difference between the definition of truth in stanza one and two?
 3. Which meaning of truth do you prefer? Why?
-

A man said to the universe:
"Sir, I exist!"
"However," replied the universe,
"The fact has not created in me
A sense of obligation."

Stephen Crane

Questions

1. How is the universe personified?
 2. What is the significance of the man's statement? What does it show about his attitude towards himself?
 3. What does the answer of the universe imply about man's relationship to the universe?
 4. What feeling is implied in the poem?
-